

**C-565/18. sz. ügy****Előzetes döntéshozatal iránti kérelem****A benyújtás napja:**

2018. szeptember 6.

**A kérdést előterjesztő bíróság:**

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Olaszország)

**Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:**

2018. július 2.

**Fellebbező:**

Société Générale S.A.

**Ellenérdekű fél:**Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio  
Contenzioso

---

A COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE DI LOMBARDIA  
(Lombardia tartomány adóügyi bírósága, Olaszország)

[omissis]

meghozta a következő

– a 17/2017. sz. fellebbezésre vonatkozó

**VÉGZÉST**

a SOCIETE GENERALE S.A.

**fellebbező által**– a Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (milánói megyei adóügyi  
bíróság, Olaszország) [omissis] ítéletével szembena DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO  
(lombardiai tartományi igazgatóság, a jogviták elbírálásáért felelős iroda)

ellen

[omissis]

[eredeti 2. o.]

[omissis]

**Megtámadott aktusok:**

A VISSZATÉRÍTÉST ELUTASÍTÓ 2014. AUGUSZTUS 1-JEI HATÁROZAT

[eredeti 3. o.]

[omissis]

**AZ ELJÁRÁS**

[omissis]

[omissis]

Tényállás:

1) 2014. március 28-án a párizsi (Franciaország) székhelyű, a külföld FR 27552120222 adószámmal rendelkező SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A. [omissis] a milánói (Olaszország) állandó képvisellel rendelkező fióktelepe [omissis] útján pénzügyi tranzakciós adó, úgynevezett *Finacial Transazione Tax (FTT)* bevallást nyújtott be, amely adót az olasz jogban a Legge 24 dicembre 2012, n. 228, Legge di Stabilità 2013 (2012. december 24-i 228. sz. törvény, a 2013. évi stabilitási törvény) 1. cikkének 491–500. bekezdése, valamint a DM 16 settembre 2013-vel (2013. szeptember 16-i miniszteri rendelettel) módosított decreto attuativo DM 21 febbraio 2013 (2013. február 21-i miniszteri rendelet) írja elő és szabályozza;

2) A 2013. évi adóév során a francia anyavállalatnál a származtatott pénzügyi eszközökkel megvalósított pénzügyi műveletekre vonatkozó fent említett bevallás alapján a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdése értelmében megfizetendő adó összesen 55 207 euró összeget tett ki, amely a vonatkozó adómegállapítási időszakban teljesített fizetéseknek felelt meg;

3) 2014. augusztus 1-jén az olasz fióktelep az anyavállalat nevében és javára kérelmet nyújtott be az Agenzia delle Entrate (adóhatóság, Olaszország) részére a befizetett összeg visszatérítése iránt, mivel úgy vélte, hogy a „származtatott” értékpapírokra vonatkozó pénzügyi tranzakciós adóról szóló szabályozás alkotmányellenes azon részében, amely az adó megfizetését arra tekintettel írja elő, hogy a származtatott eszköz alapját képező értékpapírt kibocsátó jogalany az olasz állam területén rendelkezik illetőséggel, mivel úgy véli, hogy az sérti [eredeti 4. o.] az olasz alkotmány 3., illetve 53. cikke szerinti jogegyenlőség, illetve fizetőképesség elvét, valamint az olasz alkotmányos szabályozásban – az olasz alkotmány 10. cikke értelmében – releváns nemzetközi szokásjogot; a társaság emellett arra alapozta a visszatérítés iránti kérelmét, hogy a szóban forgó

olasz szabályozás ellentétes az uniós joggal, különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 18., 56. és 63. cikkével;

4) Az Agenzia delle Entrate nem határozott a visszatérítés iránti kérelem tárgyában, így az adóalany 2015. január 28-án a kérelem benyújtásától számított kilencven nap elteltével a CTP di Milano (milánói megyei adóügyi bíróság) elé határidőben keresetet terjesztett elő az Ufficio hallgatólagos elutasításával szemben, amely keresetben az Agenzia delle Entrate arra való kötelezését kérte, hogy térítse vissza a megfizetett adót, és a visszatérítés iránti kérelem alapját képező ugyanazon indokok alapján ismételten az alábbiakat kérte: a) az eljárás felfüggesztése azzal, hogy az eljáró bíróságnak egyidejűleg a Corte Costituzionaléhoz (alkotmánybíróság, Olaszország) kell fordulnia a 228/2012. sz. törvény 1. cikke 492. bekezdésének az Alkotmány 3. és 53. cikkével való ellentét miatt fennálló, vélelmezett alkotmányellenessége okán; b) az olasz szabályozás alkalmazásának mellőzése, mivel az ellentétes az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel, valamint másodlagosan az eljárás felfüggesztése és előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek az uniós jog egységes alkalmazásának elve alapján az Európai Unió Bírósága elé történő terjesztése a következő kérdéssel: „*ellentétes-e az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel az a nemzeti szabályozás, amely a pénzügyi tranzakciós adót kizárólag arra amiatt írja elő, hogy a tranzakció tárgya az állam területén illetőséggel rendelkező társaság által kibocsátott értékpapíron alapuló származtatott eszköz?*”; c) felfüggesztés azzal, hogy az eljáró bíróságnak egyidejűleg a Corte Costituzionaléhoz (alkotmánybíróság) kell fordulnia a 228/2012. sz. törvény 1. cikke 492. bekezdésének az adózásra vonatkozó szuverenitás és territorialitás nemzetközi, közösségi és ebből következően az Alkotmány 10. cikkének 1. bekezdése értelmében az olasz alkotmányos szabályozásban is releváns elvével való ellentét miatt fennálló, vélelmezett alkotmányellenessége okán;

5) Belépett a perbe az Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia, amely a kereset elutasítását kérte a felperesi érveket vitatva, valamint továbbra is az elutasítás és a szóban forgó adót megállapító szabályozás jogszerűségére hivatkozva, kiemelve az adó tárgyát képező származtatott értékpapírok és az olasz jogi szabályozás közötti objektív és tényleges kapcsolat fennállását, amennyiben a jelen ügghöz hasonlóan a származtatott eszköz alapját képező értékpapírt az ezen államban illetőséggel rendelkező társaság bocsátotta ki;

**[eredeti 5. o.]**

6) A CTP di Milano (milánói megyei adóügyi bíróság) a 2016. május 17-én hozott 4334/16. sz. ítéletében elutasította a keresetet arra hivatkozással, hogy az adóalany által felhozott érvekkel szemben teljesen jogszerű az adó alkalmazási körét az olasz államban illetőséggel rendelkező vállalkozás által kibocsátott értékpapíron alapuló származtatott eszközökre vonatkozó műveletekre is kiterjeszteni, mivel a CTP (megyei adóügyi bíróság) véleménye szerint az alapot képező értékpapírt kibocsátó jogalany illetőségére történő törvényi hivatkozás elegendő az adóköteles és az olasz alkotmány 53. cikke szerinti fizetőképességtől

függő esemény, vagyis a származtatott eszközzel való kereskedés és az olasz állam közötti komoly, tényleges és objektív gazdasági jellegű kapcsolat fennállásához;

7) A CTP (megyei adóügyi bíróság) állítása szerint lényegében nem sérül az egyenlőségnek az olasz alkotmány 3. cikke szerinti elve, mivel az alapot képező értékpapír értéke és a származtatott eszköz értéke között elszakíthatatlan kapcsolat áll fenn, amelyet a származtatott eszköz kifizetése jelenít meg, ez a kapcsolat, ahogyan azt az Ufficio is kiemelte és a Commissione is megjegyezte, azt eredményezi, hogy a származtatott eszközökkel az alapot képező értékpapírokra irányuló műveleteket helyettesítő műveletek végezhetőek, és így a származtatott eszközök kizárhatóak a pénzügyi tranzakciós adó hatálya alól (jóllehet a tranzakciók fizetőképességet jeleznek, és az olasz szabályozáshoz objektíve kapcsolódnak), ami azzal a következménnyel járhat, hogy a pénzügyi piacok szereplői adókikerülő magatartást tanúsítanak, és így nyilvánvalóan megsértik az államkincstár érdekeit;

8) A CTP (megyei adóügyi bíróság) úgy vélte, hogy egyrészt nem sérült a közösségi szabályozás sem, mivel nem vonatkozik eltérő adózási rendszer az olasz adóalanyokra és más tagállamok adóalanyaira, másrészt pedig az adózással összefüggő tagállami territorialitás és szuverenitás nemzetközi elve sem sérül, mivel fennáll a fent említett kapcsolat az adó előfeltételét képező gazdasági jellegű tényállás és az olasz állam között, és semmilyen módon nem sérül a más szabályozások alapján fennálló jogalkotói hatáskör;

9) Az adóalany fellebbezést nyújtott be a CTP ítéletével szemben, és az első fokon felhozott érvekre és kifogásokra támaszkodott, valamint ismét előterjesztette az ott kifejtett következtetéseit is, és a megtámadott ítélet teljes megváltoztatása keretében a 228/2012. sz. törvény 1. cikke 492. bekezdésének az olasz alkotmánnyal összhangban álló értelmezése alapján elsődlegesen a megfizetett pénzügyi tranzakciós adó visszatérítését, valamint másodlagosan az eljárás felfüggesztését és alkotmányossági kérdés arra hivatkozással történő előterjesztését kérte, hogy a szóban forgó rendelkezés sérti az olasz alkotmány 3. és 53. cikkét, valamint **[eredeti 6. o.]** a territorialitásnak és a szuverenitásnak az olasz alkotmány 10. cikke értelmében az olasz szabályozásban releváns elvét, a fellebbező emellett ismételtén kérte előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek a Bíróság elé történő előterjesztését az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel való ellentét miatt;

10) Az eljárásba ellenkérelmet benyújtva belépett az Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia, vitatva az adóalany által felhozott ellentétes érveket, és a megtámadott ítélet helyben hagyását kérte;

[nemzeti eljárás]

[omissis]

## INDOKOLÁS

***A határozat alapjául szolgáló ténybeli és jogi indokok rövid összefoglalása az d.lgs.546/92 (546/92. sz. törvényerejű rendelet) 36. cikke 2. bekezdésének 4. pontja értelmében***

Ma a bírósági tanács [omissis] zárt ülésen a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

Jogi háttér:

11) A jelen bírósági tanács megjegyzi, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491–500. bekezdése szerinti pénzügyi tranzakciós adót annak biztosítása érdekében vezették be, hogy a pénzügyi eszközökkel a vonatkozó piacokon végrehajtott, az olasz állam területével kapcsolatban álló műveleteket végző személyek hozzájáruljanak az államháztartási kiadásokhoz;

12) Ezt az adót a hivatkozott cikknek a 2013. február 21-i miniszteri rendelet 1. cikkében foglalt vonatkozó meghatározásokkal kiegészített 491. bekezdése, valamint a következő **[eredeti 7. o.]** 494. bekezdése értelmében az Olaszországban illetőséggel rendelkező társaság által kibocsátott részvény vagy más részesedést biztosító pénzügyi eszköz, illetve az ezen eszközöket megtestesítő értékpapír tulajdonjoga átruházásának kedvezményezettje köteles megfizetni, függetlenül a jogot megtestesítő értékpapírt kibocsátó jogalany illetősége szerinti államtól, és feltéve, hogy ahogyan az említést nyert, az értékpapírt az olasz állam területén illetőséggel rendelkező társaság bocsátja ki, és az adót a tranzakció értékével arányosan a kereskedéssel érintett piacok típusaitól függően eltérő mértékben kell meghatározni;

13) A korábban hivatkozott rendelkezést emellett kiegészítette a 2013. február 21-i miniszteri rendelet 2. cikke, amelynek értelmében: *„az illetőséget a székhely alapján kell meghatározni. Az adót alkalmazni kell továbbá a jogot megtestesítő értékpapírok tulajdonjogának átruházására, függetlenül az igazolást kibocsátó illetőségének helyétől és a szerződéskötés helyétől”*;

14) Ugyanezt az adót, még ha különböző módon is meghatározva, vagyis a műveletek értékének sávjai szerint növekvő és a kereskedéssel érintett eszköz típusától függően eltérő fix összegben, köteles megfizetni a már többször hivatkozott cikk 492. és 494. bekezdése értelmében az alábbi műveletek szerződő feleinek mindegyike: *„a többször módosított 1998. február 24-i 58. sz. decreto legislativo 1. cikkének 3. bekezdése szerinti származtatott pénzügyi eszközökkel végzett műveletek, amelyek alapját elsődlegesen a 491. bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköz képezi, vagy amelyek értéke az ugyanezen bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköztől függ, és az ugyanezen decreto legislativo 1. cikke (1-bis) bekezdésének c) és d) pontja szerinti átruházható értékpapírokkal végzett műveletek, amelyek elsődlegesen a 491. bekezdés szerinti egy vagy több pénzügyi eszköz megszerzését vagy értékesítését teszik lehetővé, vagy amelyek elsődlegesen az előző bekezdésben megjelölt egy vagy több pénzügyi eszközre hivatkozással meghatározott készpénzelszámolást eredményeznek, beleértve az*

*opciós utalványokat, a fedezett opciós utalványokat és igazolásokat*” (lásd a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdését);

15) A fent említett rendelkezés, amely a jelen eljárásban felhozott kifogások tárgyát képezi, a következő pontosítást teszi: „[a]z adót a tranzakció megkötésének helyétől és a szerződő felek illetősége szerinti államtól függetlenül kell megfizetni” (lásd a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdését), megerősítve azon jogalkotói szándékot, hogy az ilyen átruházási műveletek az adó hatálya alá tartozzanak;

16) Hasonló beszúrást találhatók emellett a megelőző 491. bekezdésben is, így nyilvánvaló a két adótevénytől közötti jogszabályi párhuzam;

**[eredeti 8. o.]**

17) A teljes körű bemutatás érdekében ki kell emelni azt is, hogy a szóban forgó szabályozás emellett a későbbi 495. bekezdésben előír egy harmadik adótevényt is, amelyre kiterjeszti a pénzügyi tranzakciós adó hatályát, „*az olasz pénzügyi piacon végrehajtott műveletek a 491. és 492. bekezdés szerinti pénzügyi eszközökkel való nagyfrekvenciájú kereskedéssel összefüggő adó hatálya alá tartoznak*”;

17a.) Mindazonáltal a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének (495) bekezdésében előírt eset nem tartozik közvetlenül a jelen eljárás különös tárgya körébe;

17b.) Az adóalany kifogásai ugyanis a hivatkozott 491. és 492. bekezdés szerinti esetekre összpontosítanak az azok között fennálló egyezőség alapján, mivel mindkettőt jellemzi egyrészt az olasz szabályozással való kapcsolat, amely a 491. bekezdés szerinti pénzügyi eszközöket kibocsátó jogalanyok olaszországi illetőségében nyilvánul meg, és másrészt ezzel szemben az, hogy az adózás szempontjából nem releváns a műveletben részt vevő jogalanyok illetősége szerinti állam;

18) Az adóalany közelebbről úgy véli, hogy az olasz szabályozással fennálló kapcsolat, amelyet a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdése ír elő, amely a származtatott eszközökkel kapcsolatos műveletekre is kiterjeszti az adó hatályát, nem összeegyeztethető az olasz alkotmány 53. cikke szerinti alkotmányos elvvel, amelynek alapján az adó Olaszországban történő megfizetését az állam területén belül megnyilvánuló fizetőképesség alapján kell teljesíteni, és az adótevényt nem érintetik olyan jogalanyok, amelyek teljesen kívül esnek a nemzeti közösségen;

19) Az adóalany tehát azt kérdezi, hogy milyen fizetőképességet tud felmutatni a jelen üggyel hasonlóan az a külföldi illetőségű jogalany, amely külföldi piacon kereskedik egy olyan származtatott eszközzel, amelyet egy ugyancsak külföldi illetőségű jogalany bocsátott ki, és amelynek alapját egy olasz társaság által kibocsátott értékpapír képezi: semmilyen jövedelem nem mutatható ki Olaszországban a jelen ügyben érintetthez hasonló műveleteknél [omissis];

18) A fellebbező tehát úgy véli, hogy arra figyelemmel, hogy nem mutatható ki a származtatott eszközökkel összefüggő, a fellebbező által végrehajtotthoz hasonló műveletek tekintetében a fizetőképesség, a jogalkotó a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. és 492. bekezdése tekintetében ugyanolyan „adózási mechanizmus” alá vetett két különböző tényállást (a fellebbezés 16. oldala), és megsértette az olasz alkotmány 3. cikke szerinti jogegyenlőség elvét;

**[eredeti 9. o.]**

19) Mindazonáltal nem tűnik elfogadhatónak az az adóalany által képviselt álláspont, amely az olasz alkotmány 3. és 53. cikkére figyelemmel a szóban forgó szabályozás nyilvánvalónak vélt alkotmányellenességére vonatkozik;

20) E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ahogyan az ismert, az olasz alkotmány 53. cikke lehetővé teszi a jogalkotó részére, hogy az olyan gazdasági tartalmú műveleteket és így a közvetlen vagy közvetett jövedelmeket az adó hatálya alá vonja, amelyek az olasz területtel és/vagy szabályozással kapcsolatban állnak: az ilyen kapcsolat fennállása a jogalany – még ha külföldi illetőségű is – tekintetében egyetemleges kötelezettséget keletkeztet a nemzeti államháztartási kiadásokhoz való hozzájárulás vonatkozásában az így megnyilvánuló fizetőképesség alapján;

21) A jelen ügyben és a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdése által szabályozott esetben ugyanis az adókimutatás előfeltétele, amely a fizetőképességben mutatkozik meg, eredményesen kimutatható a származtatott eszközökkel való pénzügyi műveletek tekintetében, amelyek alapját az Olaszországban illetőséggel rendelkező jogalany által kibocsátott értékpapír képezi;

22) E műveletek ugyanis kapcsolatot mutatnak az olasz területtel és/vagy szabályozással az előbb hivatkozott cikk 491. bekezdése szerinti tényállással teljesen megegyezően: így a belföldi illetőségtől vagy az olasz területhez képest külföldi illetőségtől függetlenül az, aki a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése szerinti értékpapírokkal való kereskedésbe kezd, bevételt szerez, amely kizárólag akkor keletkezik, ha létezik és érvényes az olasz állam mint a kereskedéssel érintett értékpapírok (vagy az azok által megtestesített értékpapírok) kibocsátása helye szerinti állam szabályozása, ugyanígy aki olyan származtatott eszközökkel végez műveleteket, amelyek alapját az olasz társaságok által kibocsátott értékpapírok képezik, olyan bevételt szerez, amely szorosan és szükségszerűen függ azon értékpapírtól, amelynek létezése a kibocsátását szabályozó olasz állami szabályozás meglététől függ;

23) Más szóval nem kétséges, hogy a származtatott eszköz, még ha az alapját képező értékpapírtól függetlenül is mozoghat, létezik és értékelhető, amennyiben az értékpapírokat (vagy az azok által megtestesített értékpapírokat) elismerte a kibocsátás szerinti olasz állam szabályozása, és hogy a származtatott eszköz értéke szükségszerűen függ attól a matematikai összefüggések alapján;

24) Helyes tehát azon vélekedés, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése szerinti értékpapírokra vonatkozó műveletekhez hasonlóan a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése szerinti „származtatott” pénzügyi eszközökkel összefüggő műveletek esetén is fennáll **[eredeti 10. o.]** az elszakíthatatlan – konkrét és igazolható – gazdasági kapcsolat a pénzügyi eszköz és az olasz állami szabályozás és így a – fizetőképesség esetén adóköteles – tranzakció és az olasz szabályozás között, függetlenül a művelet végrehajtásának helyétől és a szerződő felek illetőségétől, mivel így nem tekinthető úgy, hogy a művelet a nemzeti közösségen „kívül” esik, még ha azt Olaszországban illetőséggel nem rendelkező jogalanyok hajtják is végre és az olasz területen kívül;

25) E tekintetben úgy tűnik tehát, hogy tiszteletben tartották az olasz alkotmány 3. cikkét is, mivel nem áll fenn semmilyen eredendő különbség a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése szerinti műveletek és az ugyanezen törvény 1. cikkének 492. bekezdése szerinti műveletek között a fizetőképesség tekintetében;

26) [A] fellebbező fél ugyanakkor úgy véli, hogy a szóban forgó szabályozás alkalmas az európai belső piac működésének veszélyeztetésére, mivel rejtett hátrányos megkülönböztetést valósít meg az adórendszer keretében, amely a fellebbező szerint csak látszólag egységes a belföldi és a külföldi illetőségű adóalanyok tekintetében, és így azt eredményezi, hogy a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése ellentétes az EUMSZ 18. cikkel, amelynek értelmében *„tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés”*;

27) A pénzügyi tranzakciós adónak a külföldi illetőségű jogalanyok által az ugyancsak külföldi illetőségű jogalanyok közvetítésén keresztül végrehajtott műveletekre való alkalmazása, még ha a kereskedés tárgya olyan származtatott eszköz is, amelynek alapját egy olasz társaság által kibocsátott értékpapír képezi, az adóalany szerint az Európai Unión belüli szolgáltatásnyújtás szabadságának korlátozását eredményezi, amelyet tilt az EUMSZ 56. cikk (1) bekezdése, amelynek értelmében: *„Az alábbiakban megállapított rendelkezéseknek megfelelően tilos az Unión belüli szolgáltatásnyújtás szabadságára vonatkozó minden korlátozás a tagállamok olyan állampolgárai tekintetében, akik nem abban a tagállamban letelepedettek, mint a szolgáltatást igénybe vevő személy”*;

28) Más szóval mind az adó mind az annak megfizetéséhez kapcsolódó kiegészítő adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettség előírása (vagyis az azon származtatott eszközökre vonatkozó egyes műveleteknek a már végrehajtott műveletekből történő kiszámítása, amelyek alapját az Olaszországban illetőséggel rendelkező jogalanyok által kibocsátott értékpapírok képezik, a nyilvántartás vezetése, az adóbevallás benyújtása) korlátozzák és kevésbé teszik vonzóvá a származtatott eszközökkel való közvetítési tevékenységet **[eredeti 11. o.]** a külföldi illetőségű közvetítők számára a belföldi illetőségű közvetítőkkel szemben, ténylegesen megvalósítva a szolgáltatásnyújtás szabadságának az

EUMSZ által tiltott korlátozását, ami még nyilvánvalóbb a szolgáltatás címzettjétől eltérő tagállamban letelepedett közvetítő esetében;

29) A származtatott eszközök átruházására alkalmazott szóban forgó adó a kapcsolódó adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségekkel együtt tehát a felperes véleménye szerint korlátozást valósít meg az azon származtatott eszközök piacára való belépés tekintetében, amelyek alapját az olasz társaság által kibocsátott értékpapírok képezik, és kevésbé teszik vonzóvá az e származtatott eszközökkel kapcsolatos közvetítői tevékenységet, visszatartva az ilyen termékekre vonatkozó kínálatot és keresletet;

30) A fellebbező álláspontjának alátámasztásaként az Európai Unió Bíróságának alábbi korábbi ítéleteire hivatkozik: a Bíróság 2003. június 26-i Skandia és Ramstedt ítélete, C-422/01, 28. pont; 2012. július 5-i SIAT ítélete, C-318/10, 19. és 28. pont; 1997. május 15-i Futura ítélete, C-250/95, valamint a Szerződés megsértésének fennállásával összefüggésben az alapvető szabadság kisebb mértékű vagy jelentőségű korlátozása esetén is: 2012. október 18-i X NV ítélet, C-498/10, 30. pont; 2010. július 1-jei Dijkman ítélet, C-233/09, 42. pont; 2006. december 14-i Dehkavit International ítélet, C-170/15, 50. pont; 2004. március 11-i De Lasteryrie du Saillant ítélet, C-9/02, 43. pont; 2000. február 15-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-34/98, 49. pont;

31) A fellebbező úgy véli továbbá, hogy az azon származási eszközökkel végzett műveleteknek a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 491. bekezdése szerinti adó hatálya alá vetése, amelyeknek alapját az olasz értékpapírok képezik, nyilvánvalóan ellentétes a tőke- és fizetési műveletekre vonatkozó EUMSZ 63. cikkel, amelynek értelmében: „[...] tilos a tagállamok [...] közötti tőkemozgásra vonatkozó minden korlátozás”, valamint „tilos a tagállamok [...] közötti fizetési műveletekre vonatkozó minden korlátozás”;

32) A Szerződés rendelkezésével való, fent hivatkozott ellentét a 228/2012. sz. törvény 1. cikkének 492. bekezdése által kifejtett azon hatásban nyilvánul meg, hogy eltántorítja az Olaszországtól eltérő államok gazdasági szereplőit attól, hogy bárhol létrehozott vagy forgalmazott olyan származtatott eszközökbe fektessenek be, amelyek alapját olasz értékpapírok képezik;

33) E tekintetben a fellebbező a Bíróság 2014. március 13-i Bouanich ítéletének (C-375/12) 43. pontjában tett megállapítására utal, amely kimondta azon nemzeti intézkedések elfogadásának tilalmát, amelyek „alkalmasak arra, hogy eltántorítsák a külföldi illetőségűeket attól, hogy [eredeti 12. o.] valamely tagállamban beruházásokat hajtsanak végre, illetve az említett tagállam illetőségével rendelkezőket attól, hogy más tagállamokban hajtsanak végre beruházásokat”;

34) Azt kérdezi tehát a jelen bíróságtól, hogy – a külföldi illetőségű jogalanyok között az ugyancsak külföldi illetőségű jogalanyok közvetítésével az olasz társaság által kibocsátott értékpapíron alapuló származtatott eszközökkel

végrehajtott pénzügyi műveleteknek a jelen ügyben fennálló különös esetére figyelemmel – összeegyeztethető-e a közösségi elvekkel az e műveleteknek az adófizetés, valamint az adófizetéshez kapcsolódó megelőző adminisztratív és nyilatkozattételi kötelezettségek hatálya alá vetésének igénye, amely adó a műveleteket végrehajtó szerződő feleket terheli, figyelemmel arra, hogy a pénzügyi eszközök tulajdonjoga átruházásának kedvezményezettje által megfizetendő hasonló adó hatálya alá tartoznak egyébként az olasz társaságok által kibocsátott értékpapírokkal összefüggésben az olasz vagy külföldi jogalanyok által végrehajtott pénzügyi műveletek, függetlenül a közvetítő illetősége szerinti államtól;

35) Még ha úgy is tűnik, hogy nem áll fenn hátrányos megkülönböztetés a 228/2012. sz. törvény 491. és 492. bekezdése szerinti adóügyi bánásmódok között, és még ha nem is lehet egyetérteni a felperes által a 228/2012. sz. törvény 492. bekezdése szerinti, az adóalanyt terhelő adó és az olasz állami szabályozás közötti területi kapcsolat hiánya tekintetében ismertetett állásponttal, a Commissione (adóügyi bíróság) szükségesnek ítéli, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel az Európai Unió Bíróságához forduljon, mivel kétségei vannak az uniós jog helyes értelmezésével és különösen a pénzügyi műveletekre vonatkozó adót megállapító szabályozásnak az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel való összeegyeztethetőségével kapcsolatban az adóalany által felhozott, valamint fent hivatkozott és ismertetett indokok alapján.

### A FENTI INDOKOK ALAPJÁN

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikke alapján a Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia, sezione 1<sup>a</sup> (Lombardia tartomány adóügyi bírósága, 1.tanács) meghozza az alábbi

[eredeti 13. o.]

**előzetes döntéshozatalra utaló**

### VÉGZÉST

annak érdekében, hogy az Európai Unióról szóló szerződés 19. cikke (3) bekezdésének b) pontja és az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikke alapján az Európai Unió Bírósága elé terjessze a következő kérdést:

*„Ellentétes-e az EUMSZ 18., EUMSZ 56. és EUMSZ 63. cikkel az a nemzeti szabályozás, amely a pénzügyi szereplők és a közvetítő illetősége szerinti államtól függetlenül írja elő a tranzakció feleit terhelő pénzügyi tranzakciós adó alkalmazását, amely a műveletek értékének sávjai szerint növekvő és a kereskedéssel érintett eszköz típusától, továbbá a szerződés értékétől függően eltérő fix összegnek felel meg, és amelyet arra figyelemmel kell megfizetni, hogy az adóköteles műveletek tárgyát az adót előíró államban illetőséggel rendelkező társaság által kibocsátott értékpapíron alapuló származtatott eszközzel való kereskedés képezi?”*

[omissis],

**felfüggeszti**

a jelen eljárást az Európai Unió Bíróságának döntéshozataláig;

**elrendeli**

a jelen végzésnek a Bíróság hivatala részére történő megküldését, [omissis]

*[omissis] Milánó, [omissis] 2018. július 2.*

MUNKADOKUMENTUM